

tiget i det Krav, der er erjrejt saavel af det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) som af det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), om, at Aldersgrænsen, 50 Aar, er sat for langt ned. Det er i Virkeligheden ogsaa et Punkt, der kan tales om, om der bør fastsættes en Alder, efter hvilken Folk ikke skulle kunne komme ind i Kasserne. Men jeg tror, at det ærede Medlem for Hjørring oversaa, at der ikke er Tale om, at man ikke vil understøtte en Mand, der er fyldt 50 Aar; det, der er Tale om, er, at han skal melde sig ind i en Kasse, forinden han har fyldt 50 Aar. Det synes jeg ikke er et urimeligt Forlangende, naar man blot sørger for at have Overgangsbestemmelser for de Mennesker, der ved Lovens Ikrafttræden ere fyldte 50 Aar. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds syntes heller ikke at holde af den Bestemmelse, at naar en Mand havde været arbejdsløs i et vist Antal Dage, saa skulde han ikke mere kunne faa Understøttelse af Kassen. Det ser ogsaa haardt ud, men jeg tror, det er nødvendigt at have en i den Retning gaaende Regel for at faa udskudt de saakaldte „kronisk arbejdsløse“. Der gives ingen anden Vej end en saadan Bestemmelse i Loven. Kassen skal optage, hvem det skal være, og der maa derfor være et Middel til at blive af med de Mennesker, som kun til Stadighed ligge den til Byrde. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) var saa bange for Solidariteten. Det forekommer det mig ikke han bør være. Solidaritet mellem saadanne enkelte Kasser kan dog ikke skræmme saa forfærdeligt, naar man tænker Sagen til Bunds. Det ærede Medlem sagde: Det er uheldigt, at en Kasse ude paa Landet skal være solidarisk med en Kasse i Aarhus eller København. Ja, men der gives jo dog en saadan Art Solidaritet, som er meget vel bekendt, nemlig Kreditforeninger, hvor Ejeren af en lille Ejendom paa Landet hæfter solidarisk med Ejeren af en stor Ejendom i København. Nu kan der indvendes, at der har man den reelle Pantessikkerhed. Det er ganske rigtigt, men man har dog ogsaa her, hvor der er Tale om betydelig mindre Beløb, en vis Sikkerhed hos de enkelte Medlemmer af en Kasse, som faar et saadant Laan, og dertil kommer yderligere, at det er den centrale Bestyrelse for alle Kasserne, der giver Laanet. Man kunde lige saa vel tænke sig, at der i en Kreditforening kunde ske Misbrug af en eller anden

Art, at der blev givet for høje Laan i en Ejendom, og at derfor den lille Ejendom paa Landet kunde være med til at dække Tabet ved den store Ejendom i København. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal lade sig afskrække alt for meget deraf. Men i øvrigt har det ærede Medlem Ret i, at jeg selvfølgelig ikke par noget som helst Punkt føler mig bunden til de enkelte Bestemmelser, det vilde jo ogsaa være ret meningsløst.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) kom ogsaa med en Del Indvendinger mod Forslaget og koncentrerede navnlig sine Angreb mod § 3. Navnlig var der tre Bestemmelser, som det ærede Medlem fandt uheldige, nemlig at ingen kan blive Medlem, naar han er straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling eller har faaet urefunderet Fattighjælp, som ikke er eftergiven, eller ikke har Indfødsret. Disse Bestemmelser forekomme mig dog ikke at være saa forfærdelig haarde. Formaålet med en saadan Lov maa dog være at holde Folk fri for Fattigvæsenet, og den maa da ganske naturligt nægte de Folk Understøttelse, som have faaet Hjælp af Fattigvæsenet. Det ærede Medlem vil jo ogsaa indrømme, at det bør være Formaålet med al social Lovgivning at søge at hjælpe Folk til ikke at komme ind under Fattigvæsenet. Og naar det ærede Medlem ikke holder af den Bestemmelse, at man ikke maa være straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal jeg dertil sige, at en Arbejder, der er straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, vil jo vistnok meget hyppigt have vanskeligere ved at faa Arbejde end Arbejdere i Almindelighed, og det forekommer mig da noget ubilligt, at de øvrige Medlemmer af en saadan Kasse skulle lide under den Omstændighed, at et saadant Medlem har været straffet.

Mod Fordelingen af Statstilskuddet kan der selvfølgelig gøres forskellige Indvendinger, og naar man vil spørge mig, hvorfor jeg er kommen til det, der er foreslaaet i Lovforslaget, vil jeg sige, at det er nærmest, fordi jeg mener, at det kommer an paa, at ikke en enkelt Kasse kan faa Lejlighed til at spare store Kapitaler op ved Hjælp af Statstilskuddet, samtidig med at andre Kasser i allerhøjeste Grad mangle det nødvendigste. Hvis man fordeler f. Eks. efter Medlemstal eller efter Medlemskontingent, vil en Kasse, der er fornuftigt ledet og i adskillige Aar ingen Arbejdsløshed har haft, ganske naturligt,